

**אל: יו"ר הוועד האולימפי בישראל - מר צבי ורשביאק
ולמר גילי לוסטיג מנהל היחידה לספורט הישגי**

מאת: עדי פרג - אחד שאכפת לו (חבר המשלחת האולימפית 1976 כשחיין)

שלום רב,

הנדון:

קביעת קריטריונים מופרכים לייצוג בתחרויות מים פתוחים ואי נכונות להודות בטעויות

אם מכתבי זה לא ישנה את המציאות העגומה בנושא ייצוג ישראל בתחרויות המים הפתוחים בבייג'ין, אולי לפחות יהא בדברים כדי למנוע התנהלות דומה בעתיד.

אם תקראו מכתבי זה עד תם, תתנצלו בפני דניאל קציר ואולגה ברסנייבה, ותודו בטעויות, אדע כי היה טעם במאמצים שלי **להוציא את האמת לאור**.

ליוויתי את נושא התחרויות במים פתוחים כבעל תפקיד באיגוד השחייה משך כ-4 חודשים בשנת 2007 ונאלצתי לעזוב את תפקידי עקב חילוקי דעות קשים עם יו"ר האיגוד.

לא כאן המקום לפרט את המחדלים של האיגוד בהכנת שחייוני המים הפתוחים וזאת עשיתי בנפרד – מול האיגוד. אם למרות ההכנה הבעייתית שהאיגוד סיפק לשחייוני המים הפתוחים, הצליחו שניים מהם לעבור את הקריטריון הבינ"ל, אין לי אלא להוריד את הכובע בפני שני שחייונים אלו. תוכלו בקלות לפטור עצמכם מהדיון כולו בטענה שביה"ד וביהמ"ש כבר נדרשו לנושא וקיבלו את עמדתכם, או בתירוץ כי הבעיה הינה בעיה פנימית של איגוד השחייה. ואולם, גישה כזו לא תועיל לשיפור תפקודכם בעתיד.

נכחתי בדיון בפני ביה"ד ואף עיינתי היטב בכל הטיעונים שהוגשו לביה"ד על ידי הוועד האולימפי, כך שאינני כותב כאן, אלא דברים אשר ידועים לי באופן אישי!

הצטערתי צער רב על שורה של משגים אשר נבעו להערכתני מאי הבנה בסיסית של ספורט "חדש" זה. (הספורט אינו חדש בעולם הרחב, אך בארצנו – כן) השגיאה העיקרית לטעמי, **היא חוסר הנכונות שלכם להודות בטעות ולתקנה**.

אינני מלין על כך שנקבע קריטריון (ישראלי) לא הגיוני - מדובר בספורט חדש יחסית בארץ ומותר היה לשגות. ואולם לא אוכל להסכים עם קביעת ביה"ד שהקריטריון הישראלי שטענתם לו, לפיו יש רק תחרות אחת להשיגו (מלבורן - מרץ 2007) הינו "סביר". להערכתני אין כאן שאלה של "סבירות" אלא, לצערי, שאלה של "טעות" (וחוסר נכונות להודות בה). במדינה דמוקרטית פסיקת בתי המשפט הינה סופית והצד ה"מנצח" זכאי לאכוף את ההחלטה השיפוטית. זה עדיין לא אומר שלא ניתן להביע דעה אחרת.

בניגוד לשופטי ביה"ד הנכבדים, אני סבור ש"טעות" לעולם לא יכולה להיות "סבירה" !!

לצערי הרב הוועד האולימפי טרח להסתיר את הטעות מביהמ"ש ואף הצליח בכך. אין ספק שנפלה שגגה כשנקבע (בחוברת הקריטריונים שלכם) כי את הקריטריון הישראלי בשחייה, ניתן להשיג ב-3 תחרויות, כאשר הסתבר כי ב-2 מתוכן (פאריס ואיינדהובן) כלל לא היה משחה למים פתוחים !!

ועד אולימפי בעל **אחריות ציבורית** חייב היה להודות ביושר כי הוא טעה ולא להסתתר אחרי נימוקים משפטיים פורמאליים. ומאידך - אם באמת התכוונתם כי על שחייוני מים פתוחים להשיג הקריטריון הישראלי בתחרות **אחת**, שנערכה **שנה וחצי** לפני המשחקים האולימפיים, (כפי שטענתם בפני ביה"ד) כי אז צריך להחליף את אנשי הוועדה המקצועית שקבעה קריטריון כזה, ומהר!!

אין אפשרויות נוספות - או שטעיתם, או שאכן התכוונתם לאבסורד שמופיע שחור על גבי לבן בעמ' 122 של חוברת הקריטריונים המהודרת שלכם.

(אם לדייק- אפילו התחרות האחת – במלבורן- בה אכן היה משחה למים פתוחים, לא נלקחה בחשבון בחוברת הקריטריונים - כל המעיין בחוברת יוכל להיווכח כי התאריך אליו מתייחסת

התחרות במלבורן, הינו תאריך תחרויות הבריכה – לא המים הפתוחים, שנערכו שבוע קודם לכן...) מה שבאמת עצוב ומאכזב הוא שבפני ביה"ד ובפני בית המשפט, סירבתם להודות בטעות, וסירבתם להודות באבסורד המתנוסס בעמ' 122 בחוברת הכרזת שלכם.

ככה לא מייצרים ספורטאים ברמה גבוהה. התנהלות כזאת הינה מתכון להבסת ספורטאים.

אוסף ואציון כי לא מצאתי שום ענף ספורט באולימפיאדה בו הקריטריון האולימפי הבינ"ל הגביל את כמות המשתתפים בענף כולו ל-25 בלבד.

מבחינה זו הקריטריון הבינ"ל למים פתוחים הוא יוצא דופן, ולמעשה מגביל את המשתתפים למקצה גמר אחד ויחיד. לכן היה מקום לשקול להסתפק בקריטריון בינ"ל (ללא "הקשחה" ישראלית), גם אם זה סותר את העיקרון ה"מקודש" לפיו על ישראל (שהיא כידוע מעצמת ספורט אדירה), להקשיח הסטנדרטים הבינ"ל.

(אגב, כמדומני שבטניס זוגות סטיתם מהעקרון ה"קדוש" הזה, שאם לא כן הכיזד הגיעה לאולימפיאדה הטניסאית ציפי אובזילר שממוקמת בדרוג העולמי במקום 116 ביחידים ו-274 בזוגות??).

אם לא די בכך, כשלתם כאשר נשלחו שחיני מים פתוחים לתחרות בסין בראשית יוני 2008, תוך שאתם לא דואגים לעדכן אותם כי שיניתם את הקריטריון (הישראלי).

ותוך שאתם מפרסמים באתר האינטרנט שלכם! כי ההישג הנדרש הינו מקומות 1-10 בעוד שבביה"ד טענתם כי דרשתם מקום ראשון או שני...

לא תוכלו ל"הסתתר" בעניין זה מאחרי איגוד השחייה (אשר שגה גם הוא כשלא דאג להודיע לשחינים על השינוי). כאשר שולחים ספורטאים לתחרות שכל יעודה הוא השגת קריטריון בינ"ל, וכאשר חלפו כבר כל המועדים הפורמאליים להשגת הקריטריון הישראלי, חייבים להודיע לספורטאים **בכתב!! ומראש**, מה ההישג הנדרש מהם כקריטריון ישראלי. בחוברת המהודרת שלכם לא קיים קריטריון כפי שטענתם לגביו בדיון בביה"ד: לא ראיתי שם "הישג יוצא דופן - מקום ראשון או שני".

אם בחרתם לקבוע קריטריון כזה, היה עליכם להודיע על כך מראש, בכתב – **לספורטאי עצמו**, ולא להסתתר מאחרי איגוד השחייה ו"לשלוף" את ה"קריטריון" **לאחר** התחרות.

יתכן שתפטרו עצמכם בנימוק (נכון כשלעצמו) כי אי מתן הודעה, אינו סיבה לצרף ספורטאי למשלחת. ואולם הדבר לא פוטר אתכם מאחריות **ספורטיבית** להמשך דרכם של ספורטאים.

לו אני ספורטאי מים פתוחים המתאמן 5-8 שעות ביום ועובר כ-25-20 קילומטר ביום, הייתי מחפש לעצמי מדינה אחרת לייצג במשחקים הבאים בלונדון ולא הייתי סומך על ועד אולימפי ואיגוד שחייה המתנהלים באופן בו התנהלתם. אפשרות עצובה אחרת היא שהספורטאים – בראשית שנות ה-20 שלהם, יפרשו עקב מפח הנפש שגרמתם להם, וזאת למרות שמדובר בענף שבו יש להם סיכוי אמיתי להשתפר עד גיל 30-35.

המשחה ל-10 קילומטר בבייג'ין הינו **גמר אולימפי** לכל דבר ועניין, מי שהגיע למצב שבו הוא בין 25 הטובים בעולם, ראוי שייצג את המדינה. נמסר לי כי בבייג'ין הוקמה טריבונה של 10,000 צופים מול תחרויות המים הפתוחים ויהיו שם כל צוותי הטלוויזיה הרלוונטיים.

דגל ישראל התקפל משם עוד לפני תחילת המשחה - **זו אינולת**.

אין אף מדינה אחרת בעולם!! ששחיין שלה עבר את הקריטריון הבינ"ל למים פתוחים אך מדינתו סירבה לשלוח אותו!! האם אתם יותר חכמים מכולם?

(מדינות ספורט "עלובות" – אוקראינה ושוויץ - קפצו על המציאה ושלחו את השחיין/ית שבמקום ה-26, במקומם של דניאל ואולגה (!!)) אם אנחנו רוצים לשחק ב"מגרש של הגדולים" – בואו נתייחס לספורטאים שלנו כמו אל "גדולים". ספורט אמיתי הדורש אימון אינטנסיבי אמיתי, לא יכול לסבול אי אמירת אמת ואי מתן גילוי נאות. ערכים אלו הינם נשמת אפו של הספורט.

כאשר הועד האולימפי טוען בפני בית משפט כאילו לא הייתה כל בעיה עם הקריטריון הישראלי למים פתוחים וכאילו זה סביר לקבוע תחרות אחת בלבד (במרץ 2007) לצורך השגת הקריטריון

הנ"ל - הועד האולימפי חוטא לאמת פעמיים: פעם ראשונה משום שלא לכך התכוון "המשורר" שציין 3 תחרויות להשגת הקריטריון, ופעם שנייה - בניסיונו לטשטש את הטעות הזו מול בית המשפט ולהתחסד בטענה כאילו זה "סביר" לקבוע רק תחרות אחת. אני התביישתי (בשבילכם) לשמוע טיעונים כאלו בבית הדין.

לא כאן המקום להיכנס לשאר הטיעונים המופרכים שנשמעו מפיכם בבית המשפט. אם תרצו - אוכל להיכנס לפרטים אלו בפגישה/שיחה. הנטייה הטבעית של כל שופט הינה שלא להתערב בהחלטות של ועדות מקצועיות בתחום הספורט, אלא אם החלטה נעשתה בשחיתות של ממש. לכן ברור מראש שסיכויי הספורטאים מולכם (בבתי הדין) הם נמוכים - שכן בהעדר שחיתות של ממש, הספורטאי בעמדת נחיתות מוחלטת. זה לא הופך אתכם ל"צדיקים". להפך - זה מטיל עליכם חובה מוסרית גבוהה יותר, לנהוג בהגינות כלפי הספורטאי.

אולי כבר מאוחר לתקן את העוול שגרמתם, שהרי במקומם של שחינינו כבר נרשמו שחינים ממדינות אחרות, ואולם - לא מאוחר כי לפחות תודו בטעויות **ותנצלו בפני דניאל ואולגה**. מגיע להם.

אודה להתייחסות רצינית (ולא משפטית).

בברכה,

עדי פרג,

**העתק: איגוד השחייה
דניאל קציר
אולגה ברסנייבה**